

grad at bruge medicinsk kastration som andet end blot en frivillig behandlingsform, således at ulykkelige sager, som den før nævnte fra Brejning, i fremtiden kan undgås.

Svar (31/5 01)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har tidligere besvaret spørgsmål nr. S 330 af 31. oktober 2000 fra samme spørger om bl.a. tvangsmæssig anvendelse af »medicinsk kastration«.

Spørgsmålet var sålydende:

»Vil ministeren tage initiativ til i højere grad at anvende medicinsk kastration over for seksualforbrydere – f.eks. pædofile og voldtægtsforbrydere – samt medvirke til, at medicinsk kastration i langt større omfang anvendes ved tvang og ikke som i dag ad frivillighedens vej?«

I Justitsministeriets besvarelse af 10. november 2000 – hvori der henvises til Justitsministeriets besvarelse af 27. januar 1999 af et spørgsmål fra medlem af Folketinget Kim Behnke om muligheden for at dømme en pædofil til »medicinsk kastration« – anføres bl.a. følgende:

»Der er efter den gældende lovgivning ikke mulighed for at dømme en pædofil til behandling med kønsdriftdæmpende medicin (såkaldt »medicinsk kastration«).

Om frivillig behandling af seksualforbrydere kan Justitsministeriet oplyse følgende:

I 1997 blev der gennemført en ændring af straffeloven bl.a. med henblik på en forstærket indsats mod seksualforbrydelser, herunder navnlig seksualforbrydelser mod børn, jf. lov nr. 274 af 15. april 1997.

Et centralt element i de administrative initiativer, der knytter sig til denne lovændring, er en øget behandlingsindsats over for personer, der begår seksualforbrydelser. Dels for at forebygge denne form for kriminalitet og dels for at påvirke allerede dømte personer til ikke at begå ny lignende kriminalitet. I den forbindelse er der gennemført en mindre udvidelse af adgangen til at idømme seksualforbrydere forvaring (dvs. tidsbestemt frihedsberøvelse) for de groveste seksualforbrydelser.

Som det nærmere er beskrevet i forarbejderne til lovændringen (jf. lovforslag nr. L 12 af 2. oktober 1996), er der desuden som en forsøgsordning etableret et landsdækkende behandlingsnetværk til behandling af seksualforbrydere bestående af 3 klinikker placeret ved Rigshospita-

let (Sexologisk Klinik), Psykiatrisk Hospital i Århus og på Odense Universitetshospital.

For at sikre den bedst mulige placering og behandling af disse personer skal alle, der idømmes frihedsstraf for seksualforbrydelser, nu indlede deres afsoning med en kortvarig anbringelse på Anstalten ved Herstedvester. Her har personalet en særlig erfaring med behandling af personer, der har begået seksualforbrydelser. Under anbringelsen kan behandlingspersonalet derfor vurdere, om den indsatte har behov for behandling, og om denne behandling f.eks. bør foregå i Anstalten ved Herstedvester eller på en af de tre klinikker i det landsdækkende behandlingsnetværk i forbindelse med udgang fra et almindeligt fængsel.

Efter en konkret vurdering af den dømtes behandlingsbehov vil den dømte blive tilbudt behandling i form af individuel samtalerapi, eventuelt suppleret med en behandling med kønsdriftdæmpende medicin (»medicinsk kastration«).

Af lægeetiske grunde kan det ikke komme på tale at tvangsbehandle seksualforbrydere, der ikke er sindssyge og dermed ude af stand til at handle fornuftsmæssigt.

Der er derfor ikke adgang til ved dommen i straffesager at pålægge en person at lade sig behandle med kønsdriftdæmpende medicin.

Det kan imidlertid have betydning for den dømtes mulighed for at blive prøveløsladt fra en tidsbestemt straf, om den pågældende er villig til at modtage relevant behandling.

Det forekommer således, at indsatte bliver orienteret om, at prøveløsladelse anses for utilrådelig, hvis den pågældende ikke accepterer et relevant vilkår om i prøvetiden at fortsætte en påbegyndt psykiatrisk-sexologisk behandling, herunder eventuelt med kønsdriftdæmpende medicin.

Ønsker den pågældende ikke at acceptere et sådant vilkår, vil det normalt føre til, at prøveløsladelse ikke finder sted, og at den pågældende således må afsones den fulde straf.

På lignende måde vil det indgå i kriminalforsorgens, anklagemyndighedens og rettens vurdering af, om en person skal prøvedskrives fra forvaring, om den pågældende accepterer et relevant vilkår om at fortsætte en påbegyndt psykiatrisk-sexologisk behandling, herunder eventuelt med kønsdriftdæmpende medicin.«

Som det fremgår af besvarelsen, har Justitsministeriet ikke aktuelle overvejelser om at foreslå straffeloven ændret, således at der ved dom-